

Když byla Dory malá, bydlela se svými rodiči v jednom útulném korálovém útesu, kde si všichni tři bodloci pestří žili jako spokojená rodinka. Vlastně měli jen jedinou potíž – Dory zlobila paměť. Rodiče ji kvůli jejímu bezpečí nechávali často opakovat vlastní jméno.

„Ahoj, já jsem Dory.

Trpím výpadky krátkodobé paměti,
říkala.

Navzdory varování rodičů se jednoho dne zatoulala příliš daleko a najednou zjistila, že je uprostřed ohromného širého oceánu

úplně sama.

Nemohla si vzpomenout, odkud připlavala a jak se na tom místě vlastně vůbec ocitla.

Celá zmatená a vystrašená se Dory obrátila s prosbou o pomoc na rybu, která zrovna plavala kolem. Protože však o sobě nedokázala říct nic bližšího, nikdo jí nemohl pomoci.

Léta ubíhala a Dory po své rodině nepřestávala pátrat, ale z minulosti si **pamatovala stále méně a méně**. Nakonec nebohá rybka úplně zapomněla, koho to vlastně hledá.

Jednoho dne prosvištěl po hladině člun. O chvíli později narazila na klauna očkatého, který se jmenoval Marlin. Hledal svého synka Nema. „**M-musím najít ten člun!**“ dostal ze sebe namáhavě.

„Člun?“

„Já jsem jeden viděla!“ vyhrkla Dory.
Marlin a Dory pak společně vyrazili na dlouhou cestu oceánem, aby našli malého Nema.

Naštěstí se nakonec se ztraceným Nemem sešli a všichni tři se vrátili na Velký bariérový útes. Na své dobrodružství však nezapomněli a často si o něm vyprávěli.

Marlin s Nemem bydleli v sasance a Dory v korálové jeskyni hned vedle. **Byli si velice blízcí a vždy se starali jeden o druhého.**